

Kniha Daniel — číslo dvacet

Daniel a Zjevení: Odhalení prorocké tkaniny vzestupu a pádu království

Jeff Pippenger

2023-12-15

Sestra Whiteová často uvádí, že prorocká ponaučení, jimž je třeba porozumět, jsou znázorněna ve vzestupu a pádu království.

„Ze vzestupu a pádu národů, jak jsou zjevně vykresleny v knihách Daniel a Zjevení, se potřebujeme naučit, jak bezcenná je pouhá vnější a světská sláva. Babylón se vši svou mocí a nádherou, jakou náš svět od té doby již nikdy nespatri, — mocí a nádherou, které se lidem oné doby zdály tak pevné a trvalé, — jak úplně pomínul! Jako ‚květ trávy‘ zahynul. Jakub 1,10. Tak zahynula i médsko-perská říše a říše Řecka a Říma. A tak hyne vše, co nemá Boha za svůj základ. Pouze to, co je spjato s Jeho záměrem a vyjadřuje Jeho charakter, může obstát. Jeho zásady jsou jedinými pevnými věcmi, které náš svět zná.“ Proroci a králové, 548.

„Vzestup a pád“ království, která jsou představena v knihách Daniel a Zjevení, tvoří ústřední bod správného přístupu ke studiu prorockví. Pád Babylóna je předobrazem pádem Nimrodova Babelu v jedenácté kapitole Genesis. Poté v páté kapitole Daniela Babylón padá znovu. Dějiny papežství, jeho vzestup k moci v roce 538 a jeho následný pád v roce 1798, jsou rovněž předobrazem konečného pádu Babylóna, neboť papežská moc je v prorockví duchovním Babylónem. Papežství padlo v roce 1798 a osmnáctá kapitola Zjevení načrtává jeho konečný pád. V jedenácté kapitole Daniela, ve verši čtyřicet pět, přichází papežství, které je tam představeno jako král severu, ke svému konci a nikdo mu nepomůže. To nastává při ukončení doby milosti, neboť verš čtyřicet pět jedenácté kapitoly a verš jedna dvanácté kapitoly představují stejné dějiny.

A postaví stany svého paláce mezi moři na slavné svaté hoře; avšak dojde ke svému konci, a nebude mu pomoci. A v té době povstane Michael, veliký kníže, který stojí za syny tvého lidu; a nastane doba soužení, jaká nebyla od té doby, co povstal národ, až do oné doby; a v té době bude tvůj lid vysvobozen, každý, kdo bude nalezen zapsán v knize. Daniel 11,45; 12,1.

Poselství druhého anděla je vystavěno na skutečnosti, že Babylón padl dvakrát. Doslovný Babylón, představovaný Nimrodem a Belšazarem, padl dvakrát, a duchovní Babylón padl roku 1798 a padá znovu, když se uzavírá doba lidské zkušební lhůty.

A za ním následoval jiný anděl, který říkal: Padl, padl Babylon, to veliké město, protože napojil všechny národy vínem hněvu svého smilstva. Zjevení 14,8.

Opakování pádu Babylóna u druhého anděla poskytuje prorocké oprávnění k tomu, abychom zdvojení slov a výrazů v Písmu ztotožnili jako symbol spojených poselství druhého anděla a Půlnočního volání. Zároveň potvrzuje zásadu, kterou vyjádřila sestra Whiteová, totiž že studium prorockví je založeno na vzestupu a pádu království představených v knihách Daniel a Zjevení. Znázorňuje také pojetí, že k porozumění pádu Babylóna musí badatel prorockví uvést dohromady všechny pády Babylóna, „řádek za řádkem“, aby stanovil správné prorocké poselství o konečném

pádu Babylóna.

Dvojnásobný pád Babylóna v poselství druhého anděla je založen na prorockém pravidle, které určuje, že pravda je potvrzena svědectvím dvou svědků. Zdvojení pádu Babylóna v tomto poselství představuje prorockou metodologii, která je v Bibli označena jako pozdní dešť. Tato posvátná metodologie, jíž je pozdní dešť, spočívá v uplatnění spojování různých linií proroctví dohromady „řádek za řádkem“. Je-li tato metodologie používána studentem proroctví, ustavuje „poselství“ pozdního deště. Poselství pozdního deště, které je ustaveno prostřednictvím uplatnění této posvátné metodologie, je následně hlášáno ve spojených prorockých dějinách druhého anděla a Půlnočního volání. Tak tomu bylo v dějinách hnutí prvního anděla a tak je tomu i dnes, v dějinách hnutí třetího anděla.

Čtvrtá a pátá kapitola knihy Daniel představují linii dějin, která zahrnuje vzestup a počátek Babylóna, představovaný Nebúkadnesarem ve čtvrté kapitole, a poté pád a konec Babylóna, představovaný Belšasarem v kapitole páté. Společně tvoří jednu prorockou linii. Prorocká linie vytvořená těmito dvěma kapitolami má být položena na Danielovy kapitoly jedna až tři, aby bylo ustanoveno poselství pozdního deště.

Tyto dvě kapitoly představují pád a opětovné povstání Nebúkadnesara a pád i zkázu Belšasara, a proto představují pád Babylóna na počátku i na konci této linie. Linie proroctví vytvořená těmito dvěma kapitolami je vystavěna na tom, že Babylón padá, povstává a poté znovu padá. Již tato skutečnost sama o sobě ukazuje, že tyto dvě kapitoly představují poselství druhého anděla. Tyto dvě kapitoly představují dějiny zemské šelmy ze Zjevení třinácté kapitoly a v těchto dějinách je poselství druhého anděla i Půlnoční volání hlášáno dvakrát.

Proto dříve, než začneme naše zkoumání čtvrté a páté kapitoly Daniela, určíme posvátnou metodologii, která je pozdním deštěm, a poté za použití této metodologie určíme poselství pozdního deště.

Významným mezníkem v dějinách prvního a druhého anděla byla metodologie zastoupená pravidly prorockého výkladu Williama Millera. Tato pravidla byla použita muži k určení poselství Půlnočního volání a toto poselství bylo poselstvím pozdního deště pro ony dějiny. Významným mezníkem v dějinách třetího anděla je metodologie označovaná jako „Prorocké klíče“. Tato pravidla mají být používána ve spojení s pravidly Williama Millera k určení poselství Půlnočního volání v našich současných dějinách a poselství, které je nyní těmito pravidly ustanovováno, je poselstvím pozdního deště posledních dnů. Millerova pravidla představují raný dešť v prorockých dějinách šelmy ze země a tato pravidla spojená s „Prorockými klíči“ představují pozdní dešť v prorockých dějinách šelmy ze země.

Pozdní dešť je metodologií užitou k vytvoření poselství. Jsou takoví, kdo jsou oklamáni, protože hledají zkušenost pozdního deště, aniž by nejprve hledali poselství, které tuto zkušenost vytváří. Letniční církve křesťanstva jsou zřetelným příkladem tohoto klamu. Tentýž druh mylného směřování je přístupný i těm, kdo sice hledají poselství pozdního deště, avšak odmítají hledat metodologii, která poselství pozdního deště určuje a potvrzuje. Bez správné metodologie nelze správné poselství rozpoznat. Bez správného poselství je správná zkušenost nemožná.

Význam této biblické skutečnosti zůstává většině nepovšimnut, neboť nikdy neuvažovali o možnosti, že existuje jeden správný způsob, jak studovat Bibli, a že existuje mnoho nesprávných způsobů, jak Bibli studovat. Nesprávný způsob studia Bible, který je zdaleka volen nejčastěji, spočívá v důvěře v názory jiných lidí na to, co Bible učí. Je to mezi lidmi natolik běžný problém, že každá církev organizuje systém, aby tuto falešně vnímanou potřebu svého stáda řešila. Tato falešná potřeba plodí falešné dílo ustanovování systému vedoucích, kteří jsou označováni za duchovní odborníky na porozumění Bibli a kteří mají správně usměrňovat chápání nevyškoleného stáda. Bible skutečně uvádí velmi uspořádaný systém struktury církve, který zahrnuje starší, proroky a učitele, avšak Bible nikdy neschvaluje zkaženost církevní organizace, jež vytváří systém vedoucích, kteří byli vysvěceni k tomu, aby určovali, co je a co není pravda, a následně kdo je a kdo není kacíř.

Příčinlivě usiluj, aby ses osvědčil před Bohem jako dělník, který se nemá za co stydět a který správně rozděluje slovo pravdy. 2 Timoteovi 2,15.

Vedoucí církve má napomínat, kárat, vyučovat a střežit před falešnými naukami i před těmi, kdo tyto falešné nauky šíří, avšak každý z nás má „usilovat, aby se osvědčil“, „Bohu schválený“, tím, že bude „správně rozdělovat slovo pravdy“. Abychom tak činili, musíme znát metodologii, kterou Bible označuje jako správný způsob, jak správně rozdělovat slovo pravdy. Kniha Izajáš předkládá tyto otázky v kontextu pozdního deště, a proto začneme právě tam.

V onen den Hospodin svým tvrdým a velikým a mocným mečem navštíví Léviatana, hada prchavého, totiž Léviatana, hada křivolakého; a zabije draka, který je v moři. V onen den zpívejte o ní: Vinice výtečného vína. Já Hospodin ji střežím; každou chvíli ji zavlažuji; aby jí někdo neublížil, ostříhám ji dnem i nocí. Hněv není ve mně; kdo by mi v boji postavil trní a hloží? Prošel bych jimi, spálil bych je vesměs. Anebo ať se chopí mé síly, aby se se mnou smířil; a smíří se se mnou. V těch, kteří vzejdou z Jákoba, způsobí zakořenění; Izrael vykvete a vypučí a naplní tvář světa ovocem. Zdali jej bil tak, jako bil ty, kteří bili jeho? Či byl zabit podle pobití těch, kteří jsou pobiti od něho? S mírou, když vyráží, povedeš s ním spor; zadrží svůj prudký vítr v den východního větru. Tím tedy bude smířena nepravost Jákobova; a toto bude veškerý užitek z odnětí jeho hříchu: když učiní všechny kameny oltáře jako křídové kameny roztloučené na kusy, posvátné háje a modly neobstojí. Opevněné město však bude zpustošeno a obydlí opuštěno a zanecháno jako poušť; tam se bude pást tele, tam bude ležet a spásat jeho ratolesti. Když jeho větve uschnou, budou odlámány; přijdou ženy a zapálí je; neboť je to lid bez rozumnosti; proto se nad ním jeho Stvořitel neslituje a jeho Tvůrce mu neprojeví přízeň. I stane se v onen den, že Hospodin bude vymlacovat od řečiště Řeky až k potoku egyptskému, a vy budete sesbírání jeden po druhém, synové Izraelští. I stane se v onen den, že bude zatroubeno na velikou troubu, a přijdou ti, kteří byli blízko zahynutí v zemi asyrské, i vyhnanci v zemi egyptské, a budou se klanět Hospodinu na svaté hoře v Jeruzalémě. Izajáš 27:1–13.

V předchozích článcích jsme se opakovaně zabývali „praporem“, který je vztyčen, aby vyvolal ostatní Boží děti z Babylóna. Poslední verš dvacáté sedmé kapitoly Izajáše pojednává o díle tohoto praporu, když říká, že „zatroubí se na velikou troubu, a přijdou ti, kteří byli blízko zahynutí v zemi asyrské“. Asýrie je v posledních dnech symbolem Babylóna a ti, kdo ve verši uslyší varovné

poselství, aby vyšli z Babylóna, přijdou a budou se klanět spolu s těmi, kdo jsou představeni jako sto čtyřicet čtyři tisíce, kteří jsou prorocky umístěni „na svaté hoře v Jeruzalémě“.

Verš praví: „I stane se v onen den.“ „Onen den“, jímž je den, kdy druhý hlas ze Zjevení osmnácté kapitoly volá ostatní Boží děti ven z Babylóna, tvoří rámec celé této kapitoly. Druhý hlas ze Zjevení osmnácté kapitoly volá při nedělním zákoně, když je rozpomínáno na nevěstku z Týru.

A slyšel jsem jiný hlas z nebe, který říkal: Vyjděte z ní, lide můj, abyste neměli účast na jejích hříších a abyste nepřijali z jejích ran. Neboť její hříchy dosáhly až k nebi a Bůh se rozpomněl na její nepravosti. Zjevení 18,4.5.

Kapitola dvacátá sedmá knihy Izajáš začíná tím, že označuje týž den, jímž tato kapitola končí, když praví: „V onen den Hospodin svým krutým, velikým a mocným mečem potrestá livjátana, prchajícího hada, ano livjátana, toho křivolakého hada; a zabije draka, který je v moři.“

Při nedělním zákoně začíná Boží výkonný, odplatný soud nad královstvími draka (Organizace spojených národů), šelmy (papežství) a falešného proroka (Spojených států). Při nedělním zákoně je falešný prorok svržen jako šesté království biblického proroctví a národní odpadlictví působí národní zkázu. Nedělní zákon je místem, kde na draka, jímž je satan (a jehož pozemské království je znázorněno jako drak), na šelmu a na falešného proroka začínají dopadat Boží výkonné soudy. Je to postupný trest, který začíná při nedělním zákoně. Začátek i konec dvacáté sedmé kapitoly Izajáše je nedělní zákon a tato kapitola představuje konkrétní otázky, které přímo souvisejí s dějinami vedoucími k nedělnímu zákonu a následujícími po něm.

Uvažujeme o dvacáté sedmé kapitole, neboť ta stanovuje prorocký rámec pro kapitoly dvacátou osmou a dvacátou devátou. V těchto kapitolách nalezneme vymezení pozdního deště jako metodologie, což nám umožní pochopit význam položení čtvrté a páté kapitoly Daniela přes první až třetí kapitolu Daniela. Poté, co Izajáš ve dvacáté sedmé kapitole označí počátek postupného trestání království draka, zaznamenává, že v onom časovém období je Božímu lidu přikázáno: „zpívejte jí.“ Komu mají zpívat?

Odpověď na otázku, komu se má zpívat, je obsažena v názvu písně, neboť mají zpívat „o vinici červeného vína, kterou Hospodin střeží“. Příběh vinice je příběhem Božího lidu a Izajáš se o něm poprvé zmiňuje v páté kapitole.

Nyní budu zpívat svému nejmilejšímu píseň mého milého o jeho vinici. Můj nejmilejší má vinici na přéúrodném pahorku. Ohradil ji, vybral z ní kamení, osázel ji vybranou révou, vystavěl uprostřed ní věž a také v ní vytesal lis; a očekával, že vydá hrozny, ale vydala plané hrozny. A nyní, obyvatelé Jeruzaléma a muži judští, sudťe, prosím, mezi mnou a mou vinicí. Co ještě mělo být učiněno mé vinici, co jsem v ní neučinil? Proč, když jsem očekával, že vydá hrozny, vydala plané hrozny? Nuže, oznámím vám, co učiním se svou vinicí: odstraním její ohradu, a bude spásána; strhnu její zeď, a bude pošlapána. Obrátím ji v pustinu: nebude prořezávána ani okopávána, ale vzejdou na ní hloží a trní; přikážu také oblakům, aby na ni nedávaly déšť. Neboť vinicí Hospodina zástupů je dům izraelský a muži judští jsou jeho rozkošná sadba; očekával právo, ale hle, bezpráví; spravedlnost, ale hle, křik. Izajáš 5,1–5.

V dějinách krize nedělního zákona má Boží lid zpívat píseň o vinici Božímu lidu, neboť píseň praví: „A nyní, obyvatelé Jeruzaléma a mužové Judští, rozsuzujte, prosím, mezi mnou a mou vinicí.“ Píseň o vinici je písní, která označuje pominutí dřívějšího smluvního lidu, zatímco Bůh vstupuje do smlouvy s těmi, o nichž Petr říká, že „kteří kdysi nebyli lidem, ale nyní jsou lidem Božím“. Označuje, že na vinici nepadl žádný déšť, a tím poukazuje na dílo Eliáše, který přichází v onom časovém období a který jediný může v té době přivodit déšť. Víme, že tato píseň pojednává o pominutí smluvního lidu, neboť píseň o vinici zpíval Kristus starověkému Izraeli v době, kdy byl starověký Izrael pomíjen, zatímco Bůh současně vstupoval do smlouvy s duchovním Izraelem.

Slyšte jiné podobenství: Byl jeden hospodář, který vysadil vinici, ohradil ji kolem dokola, vykopal v ní lis a vystavěl věž; potom ji pronajal vinařům a odcestoval do daleké země. Když se přiblížil čas ovoce, poslal ke vinařům své služebníky, aby od nich převzali její plody. Avšak vinaři se jeho služebníky zmocnili: jednoho zbili, druhého zabili a jiného ukamenovali. Opět k nim poslal jiné služebníky, početnější než první, a naložili s nimi právě tak. Naposledy k nim poslal svého syna a řekl si: Budou mít úctu k mému synu. Když však vinaři uviděli syna, řekli si mezi sebou: To je dědic; pojďte, zabilme ho a zmocněme se jeho dědictví. I chopili se ho, vyvrhli ho ven z vinice a zabili. Když tedy přijde pán vinice, co učiní těm vinařům? Řekli mu: Ty zlé lidi bídne zahubí a vinici pronajme jiným vinařům, kteří mu budou odevzdávat plody v jejich čas. Ježíš jim řekl: Což jste nikdy nečetli v Písmech: Kámen, který stavitelé zavrhli, ten se stal kamenem úhelným; od Pána se to stalo a je to podivuhodné v našich očích? Proto vám pravím: Království Boží vám bude odňato a bude dáno národu, který ponese jeho ovoce. A kdo padne na tento kámen, bude roztržten; na koho však on padne, toho rozdrtí na prach. Když vrchní kněží a farizeové slyšeli jeho podobenství, poznali, že mluví o nich. Matouš 21,33–45.

Když Ježíš zpíval starému Izraeli píseň o Boží vinici, byli tak vtaženi do logiky a síly toho poselství, že když se Ježíš tázal hádavých Židů, co učiní Pán vinice s těmi, kdo zabili Syna, nemohli si pomoci a museli podat správnou odpověď, když řekli: „Bídne zahubí ty zlé lidi a svou vinici pronajme jiným vinařům, kteří mu budou odevzdávat úrodu v jejich časech.“

Ježíš pak k písni ihned připojil další verš, když zpíval o zavrženém kameni, a jejich odpověď spojil se závěrečnou slokou, když prohlásil: „Protož pravím vám, že království Boží bude odňato vám a dáno národu, který ponese jeho ovoce. A kdo by padl na ten kámen, roztržtí se; ale na koho by on padl, toho rozdrtí v prach.“ Výrok „rozdrtí v prach“ je ozvěnou dvacáté sedmé kapitoly Izajáše, kde se praví, že „všecko kamení oltáře bude jako křída roztlučená na kusy; hájové a obrazy neobstojí.“ Obojí se vztahuje k dílu obnovy vykonanému Joziášem, jenž předobrazoval ty v posledních dnech, kteří znovu objevují „sedm časů“, což je kámen úrazu, který drtí ty, kdo jej odmítají pokládat za vzácný.

V den nedělního zákona, jak je znázorněn v Izajášově dvacáté sedmé kapitole, mají ti, kdo „kdysi nebyli lidem“, zpívat píseň o Hospodinově vinici rudého vína. Tyto články často poukazovaly na to, že neexistuje žádné třetí poselství bez prvního a druhého poselství. Nedělní zákon je třetím poselstvím a den nedělního zákona zahrnuje dějiny prvního a druhého poselství. Ve dvacáté sedmé kapitole Izajáše nedělní zákon označuje období znázorněné v první kapitole Daniele a poté znovu v Danielových kapitolách jedna až tři. Prorocký den nedělního zákona ve dvacáté sedmé kapitole

označuje dějiny od 11. září 2001, kdy bylo první poselství zmocněno, až po brzy přicházející nedělní zákon.

V příštím článku budeme pokračovat v našem rozjímání o písni, kterou mají vykoupení hlásat v době vedoucí až k okamžiku, kdy nevěstka římská začne zpívat svou píseň.

I pohleděl jsem, a aj, Beránek stál na hoře Sion a s ním sto čtyřicet čtyři tisíc, kteří měli na čelech napsáno jméno jeho Otce. A uslyšel jsem hlas z nebe jako hlas mnohých vod a jako hlas velikého hromu; a uslyšel jsem hlas harfeníků, hrajících na své harfy. A zpívali jakoby píseň novou před trůnem a před čtyřmi bytostmi a starci; a nikdo se nemohl té písni naučit kromě těch sto čtyřiceti čtyř tisíc, kteří byli vykoupeni ze země. To jsou ti, kteří se neposkvřili se ženami; neboť jsou panici. To jsou ti, kteří následují Beránka, kamkoli jde. Ti byli vykoupeni z lidí jako prvotiny Bohu a Beránkovi. A v jejich ústech nebyla nalezena lest; neboť jsou bez vady před trůnem Božím. Zjevení 14,1–5.